

Reality-ster Hanny Veerkamp
‘We kozen voor de normale mens’

Doe maar gewoon, we doen al gek genoeg. Met die zin kwamen de Veerkampjes tijdens hun hoogtijdagen wekelijks menig huiskamer binnen. Vanuit het niets een BN'er worden, het is iets waar mater familias Hanny (74) geen moment aan hoefde te wennen. De roem paste haar direct als een warme jas. Op haar woonboot praten we bij met deze heerlijke ras-Amsterdamse.

TEKST FRANK WAALS, FOTO'S PAUL TOLENAAR

Dit interview, deze fotoshoot, de aandacht... je geniet ervan, nietwaar?

“Natuurlijk, jongen. Ik ben ontzettend dankbaar dat de mensen, bijna achttien jaar nadat we voor het eerst op tv verschenen, nog steeds zo met ons begaan zijn. In de belangstelling staan, ik heb het altijd gewild. Vroeger, toen ik nog in de kroeg werkte, was ik ook altijd het middelpunt van de zaak. Later wilde ik zangeres worden, maar ontbrak het me aan talent. Via de route van reality-tv is de droom alsnog uitgekomen. De bekendheid die mijn man Ton en ik, en in het verleden ook mijn moeder Nel, genieten, past helemaal in ons straatje. Ik draai er ook niet omheen. Ik zeg het gewoon.”

Doen anderen dat niet?

“Hoeveel artiesten lopen er wel niet rond die acteren het vreselijk te vinden alsmaar journalisten en fotografen achter zich aan te krijgen, maar het ondertussen stiekem heerlijk vinden en er geen genoeg van kunnen krijgen. Ik erger me daar dood aan. Ik sta voor iedereen klaar. Daar ligt ook onze kracht als familie. Ton kan een stuk beter zonder al die aandacht. Tijdens de top van onze bekendheid leerde hij ‘in de ruimte te kijken’ wanneer we in een supermarkt liepen. Dan ging het voor hem een stuk sneller. Tegenwoordig winkel ik dikwijls alleen.”

Over Hanny Veerkamp

Hanny Veerkamp komt in 1947 ter wereld in de Amsterdamse Bestevâerstraat, maar verhuist na een half jaar naar de Tweede Looiersdwarstraat. Ze is de oudste in een gezin met zes kinderen en groeit, naar eigen zeggen, op in een tijd dat het nog rustig is in de Jordaan. Haar vader is heier, haar moeder vakkenvuller bij de Dirk. Die laatste, Nel Duyker, krijgt in 2004 samen met dochter en schoonzoon Ton, landelijke bekendheid via het programma *Man Bijt Hond*. Nog ver voor Martien Meiland en Peter Gillis, is ze een van de eerste onbekende Nederlanders die een eigen reallifesoap krijgt. Het succes groeit na de overstap naar SBS6. Onder anderen Carlo Boszhard en Irene Moors persifleren Hanny en haar familie in de parodie *De Veerbootjes*.

‘Onze auto was gestolen met ons kereltje er nog in! De hel brak los en het werd een gigantische horrornacht voor me’

Wat ongezellig!

“Omdat ik met werkelijk iedereen een praatje maak, ben ik ook een stuk langer bezig dan hij. Hij pakt het liefst wat hij nodig heeft en is dan meteen weer weg. Babbeltjes met mensen gaan vaak over mijn moeder. Ze overleed in 2010, maar tijgerprint is nog steeds aan haar verbonden. En tijdens bingo-avonden verkleden mensen zich nog altijd als haar, inclusief pruik op het hoofd en sigaret in de hand. Zo blijft ze toch een beetje levend. Ma had nooit ergens zin in en zat geregeld met zo’n porem in de auto, maar als we eenmaal bij de desbetreffende fanmiddag of tv-opname waren, dan genoot ze er met volle teugen van. Ze was zo trots als een ouwe aap op al die mensen die van haar hielden.”

Hoe kijk je naar je opvolgers: de Meilandjes?

“Mensen mopperen weleens dat die Martien te veel gilt, maar ik heb het zelf ook meegemaakt hoe er een bepaald beeld van je gecreëerd wordt. Ik zal nooit vergeten dat mijn broers en zussen

me aanvlogen omdat ik op tv drie minuten lang alleen maar aan het mopperen was op mijn moeder. Wat flik jij nou? Doe eens even normaal, zeiden ze. In werkelijkheid waren dat allemaal losse stukjes, verspreid over een dag of week opgenomen, die men in de montage achter elkaar had gezet. Tja, dan lijkt het heel wat natuurlijk. Alles voor de kijkcijfers.”

Dat gaf een vertekend beeld?

“In werkelijkheid gingen we heel liefdevol met elkaar om en was het puur ons Amsterdamse taalgebruik dat je hoorde. Niets aan de hand dus. Jij belde me net ook op over een kledingwijziging en toen zei ik: *Klootzak, ik was net helemaal klaar*. Dat is helemaal niet zo rot bedoeld als het voor de Brabander, Limburger of Fries misschien klinkt. De Meilandjes doen het erg goed en erg leuk, al heb ik wel met ze te doen over hoe vaak iets opnieuw gedaan zal moeten worden. Hoe dikwijls ik voor onze serie wel niet een kopje thee heb moeten zetten of opnieuw de auto in en uit moest stappen. Daar was op een gegeven moment weinig spontaans meer aan.”

Hebben jullie net zoveel verdiend als de Meilandjes?

“Nee, joh! Ben je gek? Destijds bood Frank Wisse aan om onze manager te worden, maar dat heb ik toen afgeslagen. Ik regelde het allemaal zelf wel. Stom. Had ik dat maar wel gedaan. Dan had hij het onderste uit de kan kunnen halen. Daarin ben ik naïef geweest. Toen we van het programma *Man Bijt Hond*, waarin we zijn ontdekt,

overstapten naar SBS, durfde ik niet keihard te onderhandelen. Bang dat men dan zou zeggen: jammer, het gaat over. Later hoorde ik dat die zender ons koste wat kost wilde hebben, maar toen hadden we al getekend. Ook John de Mol met Talpa was in de race, maar we kozen uiteindelijk voor de volkse zender en de normale mens. Presentator Viktor Brand is daarvoor nog bij ons op de boot geweest met een grote bos bloemen. Hij kreeg de opdracht om ons over te halen om bij SBS te tekenen en dat is hem gelukt. Vandaag de dag is hij nog steeds een goed vriendje van ons.”

Wat verdienen jullie precies?

“Voor *Man Bijt Hond* kregen we geen dubbelte en ook de reiskosten, kleding en kapper moesten we zelf betalen. In dat jaar hebben we daar zo’n 5000 euro aan uitgegeven. De jongens van de crew mochten ondertussen gewoon spullen uit onze ijskast pakken. Ook dat waren zulke lieverds met wie we een geweldige tijd hebben gehad. Tijdens een kerstaflevering kregen we wel drie kransen cadeau en na afloop van het seizoen werd er een feestje georganiseerd. We hadden zo’n succes, dat er op een gegeven moment zelfs een miljoen mensen naar ons keken en kwamen we een casino binnen, dan vloog de hele zaal op ons af. Ik weet nog goed dat Marianne Weber daar eens stond te zingen en niemand meer oog voor haar had. Uit respect zijn we toen weer weggegaan.”

Bij SBS ging het salarisstrookje wel omhoog?

“In het jaar dat we voor hen filmde, met soms weken waarin vier lange draaidagen stonden, kregen we 500 euro bruto per dag. Daar zaten de reiskosten en styling dan bij in en dat bedrag moest verdeeld worden over drie man: Ton, ma en ik. Aan het einde van de rit moest daar ook de belasting nog vanaf. Bij elkaar opgeteld is dat 60.000 euro bruto geweest. Geen →

‘Op ons huwelijk kwamen er, midden in juli en met een temperatuur van 30 graden, twee stomdronken Sinterklazen binnengestormd’

Wat een nachtmerrie...

“Het café is opengebleven en deed dienst als een soort crisiskantoor. Iedereen kwam daar naartoe en agenten en taxichauffeurs uit de buurt legden het werk stil om Wim te zoeken. Via de radio werden de ouders toegesproken vooral niets met het kindje te doen en Wim desnoods ergens achter te laten zodat hij door mensen kon worden opgevangen. Alles beter dan dat ze uit wanhoop zijn keeltje bijvoorbeeld hadden dichtgeknepen. Die jongens hadden bij het stelen van die wagen natuurlijk ook geen rekening gehouden met dit scenario, maar hoorden tijdens het rijden ineens een kuchje vanaf de achterbank. Uiteindelijk hebben ze hem de volgende middag om half drie met een stukje brood bij het Weesperplein Ziekenhuis achtergelaten en de wagen in een straatje verderop laten staan. Een taxichauffeur heeft hem toen zo snel mogelijk naar ons teruggebracht.”

Waar past Ton in dit verhaal?

“Hij was een van de chauffeurs die ik had gevraagd te helpen zoeken. Nadien schreef hij een klein bedankartikeltje in het vakblad voor taxichauffeurs en deelde ik, met zijn hulp, aanstekers met een foto van Wim uit aan zijn collega's. Ze hadden hem allemaal geadopteerd als hun nieuwe petekind en het gaf Ton en mij de gelegenheid elkaar wat beter te leren kennen. We zijn uiteindelijk beiden

gescheiden van onze partners om met elkaar verder te gaan. Hij zag er altijd netjes verzorgd uit, toen al. Zijn lange, blonde, krullende haar gekamd, overhemd netjes in de broek en nooit een hele dag rondlopend in een joggingpak, zoals ik weleens doe.”

En dat allemaal ‘dankzij’ een autodiefstal en ontvoering.

“Ton was stiekem al langer verliefd op me. Hij noemde mij dat mooie poppetje, met in onze eerste jaren een enorm suikerspinnenkapsel in de meest gekke kleuren. Het is zelfs eens knalroze geweest. Een officieel huwelijksaanzoek is er nooit van gekomen. Anderhalf jaar na de start van onze verkering zaten we voor wat administratie bij de boekhouder en die man vertelde ons dat het voor de belasting handiger was om met elkaar te trouwen. Dat hebben we dus maar gedaan, zonder ons er officieel voor te verloven.”

Was de bruiloft zelf wel romantisch?

“Ja en nee, want ook op die dag ging er natuurlijk weer van alles mis. We reden met een Rolls-Royce over de Coentunnelweg, toen deze ineens met een lekke band tot stilstand kwam. We hadden geen krik in de kofferbak, maar de tweede Rolls-Royce achter ons gelukkig wel. Stond ik daar, in m'n suède pak en een bossie bloemen achter de vangrail. We kwamen gelukkig op tijd aan in →

vetpot en een lachertje vergeleken met de miljoenen die de Meilandes nu krijgen. Sterker nog, als Ton het werk bij de taxicentrale dat hij voor de opnames heeft laten liggen gewoon had gedaan, dan hadden we meer verdiend. Ook schnabbels hebben ons niet rijk gemaakt. Ik kan me nog goed herinneren dat we eens helemaal naar Zutphen reden om de eerste cd van een zanger uit te reiken. Konden we na afloop nog een tientje afrekenen om dat plaatje mee te krijgen. Het deert allemaal

niets. Het is ons nooit om het geld te doen geweest. We zijn blij met alle mooie dingen die ons ten deel vallen. Wat te denken van het prachtige huwelijk in Midwolda dat SBS ons schonk? Ten overstaan van Imca Marina zijn Ton en ik daar opnieuw getrouwd. Prachtig toch?”

Hoe heb je Ton leren kennen?

“Dat is een bijzonder verhaal. We hadden elkaar in onze jongere jaren al weleens gezien, omdat Ton bevriend was met mijn toenmalige

onderbuurman. Pas jaren later werden we ook verliefd. De aanleiding voor het elkaar beter leren kennen was een vervelende. Ik werkte destijds in een café en moest op kerstavond 1973 bardienst draaien. Mijn toenmalige man zou me na afloop met de auto komen ophalen en toen hij eenmaal voor mijn neus stond, vroeg ik hem nog even een kwartiertje te wachten. Ik ruimde de boel op en hij maakte een praatje met wat klanten aan de bar, terwijl op het parkeerterrein onze 4-jarige zoon

Wim op de achterbank lag te slapen. De motor nog draaiende zodat hij lekker warm lag. Toen we kort daarna buiten kwamen, zagen we dat onze auto was gestolen met ons kereltje er nog in! De hel brak los en het werd een gigantische horrornacht voor me. Ik heb de hele boel bij elkaar gegild en was aan het einde van de nacht mijn stem volledig kwijt. Wim was mijn enige kind, hij was mijn alles en nu was ik hem voorgoed kwijt. Dat verschrikkelijke toekomstbeeld zag ik al helemaal voor me.”

het West-Indisch Huis voor de plechtigheid, maar werden vervolgens midden in de ceremonie bruut gestoord door luid gebonk op de deuren. Kwamen er, midden in juli en met een temperatuur van 30 graden, twee stomdronken Sinterklazen binnengestormd.”

Midden in de zomer?

“Bizar, toch? Het bleken twee collega's van de taxicentrale te zijn die zich in de kroegen in de buurt hadden volgegoten. Ook hadden ze alle kinderen op straat wijsge-maakt dat er bij ons ladingen snoep te krijgen waren. Kwamen die jongens en meiden er later ook nog eens overheen. De twee Sinterklazen waggelden, met hun mijter scheef en baard half af, door het gangpad naar voren. Met hun staf beukten ze in hun

‘Als je bedenkt hoe vaak ik al op de operatietafel heb gelegen. Op z'n minst dertig keer. De mensen in het ziekenhuis herkennen me inmiddels’

onoplettendheid ook nog eens de kroonluchters boven hun hoofden aan gort. Daar kregen we later nog de rekening van. De ambte-naar van dienst zag het allemaal gebeuren en besloot dat het officiële gedeelte maar snel klaar moest zijn. *Bij dezen bent u in de echt verbonden. Hoppa, klaar is kees*, zei hij. De rest van zijn toespraak heeft hij niet meer afgemaakt. Dat tweede huwelijk via SBS op Valentijnsdag 2016, waarin we de boel nog eens over mochten doen, verliep een stuk rustiger.”

Een heus sterrenhuwelijk, behorend bij jullie nieuwe status.

“Doe niet zo mal. Ook bekende mensen zijn gewoon mensen.

Als je een poepie laat, dan stink je allemaal. Zelfs de koningin. We hebben in al die jaren kunnen zien wie wel normaal is gebleven en wie niet. Types als Carlo Boszhard, Irene Moors, Gerard Joling en Quinty Trustfull zijn schatten van mensen. Met andere BN'ers hebben we dat weer minder, zoals Monique des Bouvrie en Angela Groothuizen. Wat een nare personen zijn dat. Ze begroeten je niet eens. We hebben het meerdere keren meegemaakt dat we niets meer dan lucht voor hen waren.”

Wanneer dan?

“Ton moest Angela eens ophalen bij het American Hotel en in een limousine 200 meter verder rijden naar de rode loper van een première. Ze zei geen woord. Of wat te denken van dat rijke gezin

met een grote villa dat door hem van het Apollo Hotel naar de RAI gebracht moesten worden. Op de achterbank discussieerden ze hevig over wie er bij aankomst als eerste uit moest stappen en hoe ze zich dienden te gedragen. Je had ze eens moeten horen. Totaal uit de hoogte en Ton werd compleet genegeerd. Totdat ze eenmaal op de plek van bestemming waren en de foto's niet op hen, maar op Ton doken, haha. We waren toen al op tv te zien geweest en die passagiers van de achterbank werden door niemand aangekeken. De omgekeerde wereld.”

Vandaag de dag is de waardering er nog steeds, maar lijkt de hysterie voorbij.

“En dat is prima zo. We hebben het samen heerlijk op onze boot en kunnen gaan en staan waar we willen. Ik mis mijn moeder nog elke dag, maar toen zij nog bij ons was, waren we ook wel een beetje een gevangene van haar. Ze vond het maar niks als we even een middagje weg wilden. Dan riep ze vanaf de bank: *Als je nu niet terugkomt, dan ga ik weg, hoor*. Ze kon ons simpelweg niet missen. Desondanks heb ik met alle liefde voor haar gezorgd, net zoals Ton en onze zoon dat ook deden toen ik laatst vier maanden op bed lag. Ik had weer eens iets gebroken en dan staan die mannen dag en nacht voor me klaar.”

Het gaat je fysiek inderdaad niet altijd even gemakkelijk af.

“Ik heb daar mee leren leven. Echt waar. Als je bedenkt hoe vaak ik al op de operatietafel heb gelegen. Op z'n minst dertig keer. De mensen in het ziekenhuis herkennen me inmiddels. Je kunt beter vragen wat ik niet heb gehad. Ik heb al eens in het ziekenhuis gelegen met een longontsteking, maar ook met hersenvliesontsteking, twee darmperforaties, een rugoperatie van twintig uur en een schouderoperatie voor het plaatsen van drie schroeven, een gebroken middenvoetsbeentje, buikwandoperaties, een gebroken pols, gebroken tenen, vingers en neus, een gapend gat in mijn hoofd, botontkalking en verminderde botsterkte door osteogenesis imperfecta.”

Wat een waslijst!

“Een van de meest vervelende tegenslagen was een breuk in mijn middenrif, wat ze in het ziekenhuis een borsthernia noemen. Het zit daarbinnen echter zo verkleefd met mijn darmen, dat het niet verder te opereren valt zonder de kans eraan te bezwijken. Er valt mee om te gaan, maar leuk is het natuurlijk niet. Toch blijf ik altijd positief. Dat moet ook wel, want ik wil minstens zo oud worden als mijn moeder. Zij werd 82, dus dan kan ik nog wel even door.” ←

